

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203248
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716203248.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s. Hodžovej 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. Z., nar. XX. M. XXXX, trvalý pobyt W., o 1898,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 13. januára 2020 č. k. 3C/114/2016-135, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania **r u š í** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 1.526,11 eur, úrok z omeškania 1,44 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.526,11 eur od 23. februára 2016 do zaplatenia a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 54,34 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 261 ods. 6 písm. d), § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 530/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, 2, § 52 ods. 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 OZ (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov do 31. decembra 2014 a od 1. apríla 2015), § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. a), b), c), d) ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil uzavretím úverovej zmluvy dňa 15. októbra 2014 medzi stranami konania, na základe ktorej mal byť poskytnutý žalovanému žalobkyňou bezúčelový úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa zaviazal žalovaný splácať mesačnými splátkami vo výške 30 eur v počte splátok 120. Súd prvej inštancie kvalifikoval predmetnú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úveru, v dôsledku čoho skúmal obligatórne obsahové náležitosti tejto zmluvy, podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ. Z predmetnej zmluvy bolo zistené, že žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 2.000 eur a dohodla so žalovaným poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že je mu známe z iných súdnych konaní, v ktorých vystupuje na strane žalobkyne Prima banka, a.s. a na strane žalovaného spotrebiteľ, že ak je v zmluve dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru, spotrebiteľovi je bankou poskytnutý dohodnutý úver znížený o tento poplatok za poskytnutie úveru. Žalobkyňou predložené prehľady označil za nepresvedčivý dôkaz o tom, že žalobkyňa neodpočítala od sumy uvádzanej ako poskytnutie peňažných prostriedkov, poplatok za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie dospel preto k názoru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená výška RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Tvrdenie žalobkyne, že poskytla žalovanému celú sumu úveru 2.000 eur, nebolo preukázané. V spore, kde na strane žalovaného vystupuje spotrebiteľ, má súd poskytnúť právam a právom chráneným záujmom spotrebiteľa ochranu aj v prípade, že je spotrebiteľ v spore pasívny, bez jeho návrhu. V prípade, že boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.900 eur, pričom žalovaný sa zaviazal na vrátenie sumy 2.000 eur, vrátane úrokov a poplatkov, je potom výška RPMN 16,85 %, oproti údaju o výške RPMN

15,39 % v zmluve, odlišná. V dôsledku nesprávnosti údajov o RPMN sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkov. Súd prvej inštancie poukázal i na skutočnosť, že podľa prehľadu splácania úveru z každej splátky žalovaného, bola vždy vyššia suma započítaná na úrok a nižšia na istinu, čo je v rozpore s § 566 ods. 2 OZ. Žalobkyňa bola povinná uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. V predmetnej zmluve o úvere sa uvádza čiastka 3.700 eur, pozostávajúca zo súčtu splátok 30 eur mesačne, za obdobie 120 mesiacov a poplatok za poskytnutie úveru 100 eur. Nezahŕňala však poistné, ktoré sa zaviazal žalovaný zaplatiť a ktoré predstavuje ďalšie náklady žalovaného. V súvislosti s poplatkom za poskytnutie úveru súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/19/2017, podľa záverov ktorého bol považovaný poplatok za poskytnutie úveru za odplatu. Výška poplatku nebola dostatočne určitá vo vzťahu k zdôvodneniu žalobkyne, keďže zo spotrebiteľskej zmluvy nevyplýva, za čo sa má uvedený poplatok zaplatiť, aké konkrétne náklady. Ide teda o paušalizovanú sumu, zaťažujúcu spotrebiteľa, ktorý neviem za čo má poplatok zaplatiť. Súd prvej inštancie mal za preukázané v prejednávanej spore dodržanie postupu podľa § 53 ods. 9 OZ bankou. Z dôvodu, že žalovaný svoj záväzok zo zmluvy nesplácal riadne a včas, žalobkyňa pristúpila k zosplateniu úveru v zmysle bodu 2.8 obchodných podmienok. Súd potom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 1.526,11 eur, predstavujúcu rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 1.900 eur a zaplatených splátok žalovaným 373,89 eur. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu, žalobkyňi boli priznané aj úroky z omeškania. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok z. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Úspech žalobcu predstavoval 77,17 % (1.526,11 eur a 1,44 eur). Úspech žalovaného činil 22,83 % (451,96 eur). Žalobkyňi preto vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 54,34 eur. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu a priznaním náhrady trov konania. Odvolanie odôvodnil nespĺnením procesných podmienok konania, nesprávnym právnym posúdením veci, pričom súd prvej inštancie podľa názoru žalobkyne dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobkyňa predovšetkým namietala porušenie práva na spravodlivý proces, vzhľadom na postup súdu prvej inštancie v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania. Z dôvodu, že žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril a počas celého súdneho konania nerozporoval žalobkyňou tvrdené a preukazované skutočnosti, teda ani výšku a dôvodnosť uplatnenej pohľadávky, mal súd prvej inštancie považovať uplatnenú pohľadávku v celom rozsahu za nespornú. Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/6/2018 a 10Co/333/2017. Ak existuje tvrdenie jednej strany, ktoré nebolo spochybnené druhou stranou, ani obsahom spisu, mal súd takéto tvrdenie považovať za nesporné, prípadne mohol požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia a vysvetlenia podľa § 150 ods. 2 CSP. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP). Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Preto musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich práv. Súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. S poukazom na prejednanú zásadu civilného sporového konania, je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel tvrdenie žalobkyne o poskytnutí úveru vo výške 2.000 eur. Bol s poplatkom za poskytnutie úveru riadne oboznámený a svoj súhlas vyjadril podpisom na zmluve. Poplatok za poskytnutie úveru je uhrádzaný na zákonomnom základe a tvorí zložku ceny predmetu plnenia. Podľa § 499 ObZ za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Podľa odbornej literatúry odplata na rozdiel od úroku má jednorazový charakter a nie je viazaná na reálne poskytnutie úveru. Poplatok za poskytnutie úveru možno dojednať ako jeden z dvoch nárokov na protiplnenie za poskytnutie hlavného predmetu plnenia - úveru. Nemožno ho stotožňovať, prípadne zamieňať s úrokom. Žalobkyňa poskytnutím úveru plnila žalovanému, za ktoré jej prináležalo protiplnenie v podobe zmluvných úrokov, a tiež jasne a zrozumiteľne dohodnutého poplatku (poskytnutím úveru. žalobkyňi vznikajú s tým súvisiace organizačné, administratívne, priame, či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je určený tento poplatok). Žalobkyňa poukázala aj na ustanovenie § 53 ods. 1, 6 OZ, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/19/2017. Údaj vo výške 15,39 % je žalobkyňou uvedený v zmluve správne a v súlade so zákonom. Základnou rovnicou

podľa § 19 ods. 1 ZoSÚ, ktorá vyjadruje RPMN, je konkrétny vzorec. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. V konaní nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať takú domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Naopak zo zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver (všeobecné obchodné podmienky banky ods. 10.1 a obchodné podmienky pre úvery ods. 8). Poistenie je v každom prípade individuálne a žalobkyňa poskytuje úvery s poistením aj bez poistenia, pričom klient má možnosť zvoliť si konkrétny typ poistenia. Keďže neobstojí premisa ohľadom povinného uzatvorenia poistenia k úverovej zmluve, neobstálo ani tvrdenie ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN, kvôli nezohľadneniu nákladov súvisiacich s poistením. Podľa vyjadrenia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska zo dňa 2. septembra 2019, v dokumentácii nie sú podklady, ktorý by nasvedčovali tomu, že by uzavretie zmluvy za ponúkaných podmienok bolo podmienené prístupím spotrebiteľa k poistnej zmluve. Žalobkyňa poukázala aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/123/2018. Žalovaný v priebehu konania nerozporoval ani dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Žalobkyňa namietala záver súdu prvej inštancie, že strany si nedohodli spôsob započítavania splátok, ktoré uviedla vo svojom vyjadrení z 20. februára 2017 (všeobecné obchodné podmienky tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a upravovali splácanie istiny, platenie úrokov a anuitné splácanie). Nesúhlasila aj so spôsobom výpočtu náhrady trov konania, keď súd prvej inštancie pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/145/2017, 25Co/40/2018, 90/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/70/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/52/2019, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/14/2019 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/2/2016 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 6Obo/243/2007. Malo byť preto prihliadané na úspech v konaní len vo vzťahu k istine.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v zostávajúcej časti zamietol žalobu, v dôsledku posúdenia úveru, poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu nesprávnej ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ. Žalovanému preto uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.526,11 eur, s úrokom z omeškania, predstavujúcu rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru (1.900 eur) a čiastočnou úhradou dlhu žalovaným (373,89 eur).

6. Nesprávnosť výšky RPMN súd prvej inštancie odvodzoval od výšky poskytnutých peňažných prostriedkov žalovanému (1.900 eur), odvolávajúc sa na iné súdne konania žalobkyne, predmetom ktorých bol úver znížený o poplatok za poskytnutie úveru.

7. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu, založeného na prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany. Uvedené pravidlo nie je možné obchádzať s poukazom na postup, či správanie sa strany konania v iných prípadoch (prejednávaných v iných súdnych konaniach). Skutočnosť, že žalobkyňa v inej veci prejednávanej v súdnom konaní, poskytla dlžníkovi úver vo výške zníženej o poplatok za poskytnutie úveru, je bez právneho významu k predmetu daného sporu (konkrétne ku skutočnosti, v akej výške boli poskytnuté úverové finančné prostriedky žalobkyňou žalovanému v danom prípade, podliehajúcej pravidlám dokazovania v sporovom konaní).

8. Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny). Konštatovanie súdu prvej inštancie preto nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o potrebe korekcie takto zisteného skutkového stavu (Civilný

sporový poriadok upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), je povinný náležite svoj procesný postup zdôvodniť. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o poskytnutí tvrdenej sumy 2.000 eur žalovanému, pretože predložené prehľady, ktoré zostavila, nemôžu byť presvedčivým dôkazom o uvedenej skutočnosti, je neurčité a nedostatočné. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia chýbalo náležité vyhodnotenie dokazovania, na základe ktorého mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému len sumu 1.900 eur. Podľa § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Skutočnosť, že listinný dôkaz bol vyhotovený stranou konania, automaticky neznamená jeho diskvalifikáciu. Dôkazy súd hodnotí každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti.

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku tak absentovala právna úvaha a argumentačný základ, týkajúci sa hodnotenia dokazovania podľa procesných pravidiel, nie subjektívnych úsudkov, podľa ktorých predložené listinné dôkazy nemohli „slúžiť za presvedčivý dôkaz“.

10. Nepreskúmateľný bol aj záver súdu prvej inštancie o správnej výške RPMN 16,85 % (odlišnej od RPMN v predmetnej zmluve 15,39 %). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé akým spôsobom súd prvej inštancie dospel k výpočtu tohto údaju. Podľa § 19 ods. 1 ZoSÚ ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Vzhľadom na súdom prvej inštancie ustálený výpočet RPMN, chýbal argumentačný základ o správnosti výpočtu tohto údaju, ktorý by odvolací súd mohol preskúmať.

11. Chýbajúce zdôvodnenie v napadnutom rozsudku sa týkalo aj nesprávnosti údajov o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ). Podľa § 2 písm. h) ZoSÚ celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

12. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku len stroho konštatoval, že celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť nezahŕňa aj poistné, ktoré sa žalovaný zaviazal zaplatiť a ktoré predstavuje ďalšie náklady žalovaného. Súd prvej inštancie tu ani minimálnym spôsobom neozrejmil, na základe akých konkrétnych a preukázaných dôvodov dospel k záveru, že v posudzovanej veci šlo o povinne dohodnuté poistné, ktorým bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru, či jeho získanie za ponúkaných podmienok.

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Je súčasne prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní od riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/185/2011).

14. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

15. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS

209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

16. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavnne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

17. Súd, ktorý sa vysporiadáva s argumentáciou strany konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné a s ktorými sa súd musí vyrovnáť.

18. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje náležité dôvody, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 226/03).

19. S poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postrádalo argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd mohol preskúmať.

20. Súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

21. Vzhľadom k tomu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, z akého dôvodu súd prvej inštancie poukázal na nesprávny spôsob započítavania (priradovania) jednotlivých úhrad žalovaného na predmetný úver, nebol daný dôvod zaoberať sa odvolacím argumentom žalobkyne, poukazujúcim na úpravu spôsobu započítavania jednotlivých súm v obchodných podmienkach, ktoré mali byť súčasťou zmluvy.

22. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, vyhodnotiť dokazovanie na základe výsledkov vykonaného dokazovania v danom súdnom spore (bez poukazu na správanie sa žalobkyne pri poskytovaní úverov iným spotrebiteľom). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

24. Súd prvej inštancie bude postupovať v súlade s prejednávajúcou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. V prípade ak dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj procesný postup náležite zdôvodní, v súlade s procesnými pravidlami. Okrem prejednávajúcej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, bude aplikovať zásadu predvídateľnosti postupu súdu, ako aj prihliadať na špecifiká takzvaných spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

25. V odôvodnení súdneho rozhodnutia bude potrebné uviesť argumentačný základ, týkajúci sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prípade absencie niektorej z

nich, bude súd prvej inštancie vychádzať zo zákonom stanovených definícií jednotlivých obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a právnych následkov ich nesprávnosti alebo absencie.

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

27. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

28. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

29. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Vzhľadom na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu, nebol daný dôvod na preskúmanie rozhodnutia o náhrade trov konania, majúceho povahu závislého výroku na rozhodnutí vo veci samej.

30. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.